Выходить у Львовѣ що дня (крôмѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Франціcканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвской“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвской“ и въ ц. к. Старостввахъ на провинціи:

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 6.	Нинѣ: Завтра:	гр. к. Григорія еп. Ѳеодосія В.	рим. к. Винкентія Іоана	Пятниця 10 (22) сѣчня 1892.	Всхôдъ сонця 7 г. 42 м.; вихôдъ 4 г. 42 м. Баром. 767; термом. —10·0° — 20·0°.	Рôкъ II.

Не крикомъ, а трудомъ.

Коли мы въ статьи, що такъ дуже озлобила нашихъ москвофілôвъ, доказували, що найлѣпше було бы для васъ покинути велике політикованє а лишити сю справу немногимъ покликанымъ до того людемъ, примѣромъ посламъ, то не сподѣвали ся мы, що ся наша гадка знайде такъ скоро потвердженє въ дѣйстности. Мы сказали такожь въ статьи: не вдѣють тй послы нѣчого, то народъ выбере собѣ другихъ. Народъ выбравъ собѣ своихъ заступникôвъ въ Радѣ державнôй и тй трудять ся тамъ теперь для него. Несовѣстно було бы ставити имъ безъ причины всякй можливй перешкоды, замѣсть имъ по силамъ и змозѣ помагати. Що москвофілы роблять имъ всякй можливй перешкоды, то инша рѣчь: они хотѣли бы, щобы народъ рускій не мавъ нѣгде своихъ заступникôвъ. Ажь тогди були бы они радй зъ того и сказали бы тамъ, де потреба: Отъ дивѣть ся, не ѣмо дармо хлѣба; мы зробили свое, упорались якъ потреба! Тому то они, де лишь можуть, роблять заколотъ въ краю, и на вѣчахъ и поза вѣчами. Але чи рускй послы заслужили вже на то, щобы ихъ не пôдпирати, щобы имъ въ краю робити якъ найбôльшй трудности а тымъ способомъ спиняти ихъ дѣяльнôсть у Вѣдни? Намъ видить ся, що нѣ. Насамперредъ прийшли они до Вѣдня въ найтруднѣйшихъ часахъ, якихъ вôдъ часу конституціи може ще не було въ нашôй державѣ. Вôдтакъ бувъ ще для теперѣшныхъ послôвъ середъ такъ трудныхъ обставинъ и часъ за короткій, щобы дещо вдѣяти. А зъ тымъ треба такожь числити ся. Нашй великй політики думають, що коли хто стане посломъ, то вже таки якъ зъ рукава буде сыпати всѣлякими здобутками. То не такъ легко дещо здобути, якъ то говорить ся. А всежь таки теперѣшнй послы не занедбують справы и о скôлько то видко, пильнують интересôвъ народу. Правда, они не роблять того крику, якъ бы то декому хотѣло ся, не сварять ся зъ Поляками, якъ того забагає ся москвофіламъ, але за то може й успѣхи и будуть тымъ бôльшй, бо ось вже теперь показують ся наслѣдки ихъ трудôвъ. До характеристики ситуаціи служить немало дописъ, яку одержало „Дѣло“ зъ Вѣдня. Не можемо знати, чи дописуватель у всѣхъ подробностяхъ опирає ся на автентичныхъ информаціяхъ, не єсьмо уповажненй анѣ до потвердженя, анѣ до запереченя єи змѣсту. Припускаючи однакожь, що она походить зъ кругôвъ посольскихъ, наводимо єи змѣстъ, бо доносить ся въ нѣй и о справахъ такихъ, котрй лагодить або вже и переводить правительство краєве.

Въ тôй кореспонденціи каже ся насамперредъ, що вже до кôнця 1891 р. зайшли двѣ подѣѣ, зъ котрыхъ можна було вносити на змѣну въ рускôй справѣ: одна, то розпорядженє п. Міністра справедливости що до вписувду до книгъ ґрунтовыхъ, а друга, то наданє концесіи на асскураційне товариство „Днѣстеръ“ Дописуватель каже дальше:

„Теперь можу Вамъ зъ певного жерела донести, що запали деякй дальшй рѣшеня. И такъ: зъ початкомъ найблизшого року шкôльного (1893) мають рускй клясы вправъ при семинаріяхъ учительскихъ въ Станиславовѣ и Тернополи перемѣнити ся на чотироклясовй школы вправъ, а при женьскôй семинаріи у Львовѣ має заложити ся чотироклясова женьска школа вправъ. Въ Самборѣ має заложити ся нова семинарія учительска, котра при утраквістичнôмъ устрою буде мати рускій характеръ. На заложенє новои рускои ґімназіи Міністерство такожь годить ся и выжидає въ тôй справѣ прихильного предложеня Сойму. Рôвножь годить ся Міністерство въ засадѣ на основанє катедры рускои исторіи въ львôвскôмъ университетѣ.“

Що до руского языка въ урядахъ и судахъ въ Галичинѣ, то доносить дописуватель, що вôдступлено вôдъ давнѣйшого розпорядженя и переписка веде ся по руски и рускимъ письмомъ а зъ рускими консисторіями веде ся переписка замѣсть по нѣмецки — по руски. На урядовыхъ будынкахъ мають завести ся постепенно и рускй написи; новй орлы для Старостввъ у всхôднôй Галичинѣ зъ польскими и рускими написями вже выготовленй. Видимымъ знакомъ змѣны має бути такожь пово-

4

Очищена душа.

Зъ Мадярского, Людвика Тольная.

(Дальше.)

Дѣвчина зручно якъ та кôтка перескочила черезъ плôтъ. Абы все добре видѣти, пôдкрадала ся сама ажь до ходячои въ затѣнку пары. Змѣркувала, що въ такихъ выпадкахъ добре, абы она все видѣла. Ба, не була лѣнива а таки станула собѣ просто нихъ.

Отъ могла теперь не одно цѣкаве побачити.

— А ты тутъ чого? — крикнуло одно голоснѣйше вôдъ другого, побачивши дѣвчину и розскочились якъ тй злодѣѣ. Пôдешь заразъ зъ вôдси, ты безвстыднице!

Але панъ Фаркашъ знавъ добре дѣвчину и взявъ ся єи просити та хотѣвъ ще упхати ѣй въ руку пару крейцарôвъ.

— Але абы-сь мовчала, розумѣєшь? Иди и скажи, що у Гінарôвъ нема и живои душѣ дома. Всѣ пôйшли до Альмашфалю, тамъ де горить.

То не въ Альмашфалю горить, а нашъ фôльварокъ. Старшій панъ ... ходѣть, паничу, бо панна ажь умирають зô страху.... та и гуменный згорѣвъ на оборѣ и волы погорѣли....

— И конѣ?

— И конѣ згорѣли.

— Та й вôвцѣ?

— Такожь.

— А збôже?

— Все згорѣло.

— Хто тобѣ то казавъ?

— Юрко Чаковъ.

— Ну, щожь серденько, — вôдозвала ся панѣ Гінариха, притуливши своими бѣлыми, товстенькими пальчиками руку молодого чоловѣка до себе, — пôйдете може гасити огонь? Пôйдете выгрѣбати Юру Мігального зъ грани та обчисляти, кôлько купъ попелу на фôльварку?

Здавало ся черезъ хвильку, що въ Фаркашу веде ся борба давнои любови зъ его поганымъ еґоізмомъ, але то було лишь черезъ хвильку, бо и не могло бути довше въ виду хорошои жѣнки зъ товстенькими руками и повными плечима.

Може бути, що вôнъ и гордый бувъ зъ того, що до него дѣвчата такъ липнуть, бо надувъ ся и вôдозвавъ ся зъ простакуватою рѣшучостію:

— У Магалѣвъ, бачу, сватôвъ приймали... до такихъ подлыхъ людей не пôйду. Забирай ся зъ вôдси!

Дѣвча налякало ся и побѣгло.

Тымчасомъ привезли старого Мігального разомъ зъ попалеными вôвцями и сорокатою коровою на великôмъ драбинастôмъ возѣ домôвъ. Вôнъ ще живъ. Єго поклали на коридорѣ. Бѣдный старый паниско лежачи тутъ такъ зъ обсмаленымъ волосємъ та бородою и зъ чорнымъ якъ саджа лицемъ та стогнаючи, выглядавъ якъ той здоровенный дубъ, що обгорѣвъ.

Очевидно, що панна Берта Мігалій, припавши до нещасного батька обвязувала єго раны та ажь заходячись вôдъ плачу цѣлувала єго по обсмаленôмъ лици. Що хвиля сподѣвала ся, що разомъ зъ другими людьми явить ся и Фері Фаркашь, що почує вôдъ него слова потѣхи, що вôнъ скаже ѣй: „Берто, мôй ангелику, Богъ милосердный! Тажь и я при тобѣ!“

Але панѣ Мігалій таки заразъ найлѣпше єго осудила: „Пôдла натура!“ Одною вôдрадою було для неи, що она необманула ся въ тôмъ ледащôмъ чоловѣцѣ.

Але дѣвчина на то й дѣвчина, абы вѣрити и носити вѣру въ своємъ серци якъ святый образъ. Нѣ, то не може бути, то не правда; Фері добрый, Фері вѣрный, Фері прийде.

Та вôнъ и мавъ намѣренє. Вôнъ хотѣвъ пôйти, вôдвѣдати недужого Юрія Мігального, бо той чей же не зробивъ єму нѣчого злого; хотѣвъ пôйти, хочь Мігалі черезъ сей огонь були зовсѣмъ зруйнованй, бо нѣчо не було забезпеченє. Але вôнъ не мôгъ того простити, не мôгъ забути, що Берта допустила до того, абы другій єи сватавъ. Вôнъ думавъ, що то обовязкомъ честного чоловѣка, зôрвати всяку звязь зъ такимъ невѣрнымъ сотворѣнємъ. Отъ тому и не пôйшовъ вôдвѣдати недужого.

ротъ рускихъ урядникôвъ изъ заходнои Галичины до всходнои. Два такі урядники вже повернули а поворотъ кôлькохъ инщихъ мае вже въ найблизшôмъ часѣ наступити. Чи то все правда, що сказано повысше, не знаемо; есьмо однакожь переконані, що отъ такъ поволеньки безъ крику, але неутомымъ трудомъ дасть ся неодно осягнути. Але передовсѣмъ треба, щобы мы самі працювали надъ собою и жили въ згодѣ не лишь самі мѣжь собою, але и зъ нашими братями Поляками, зъ котрыми насъ доля сполучила, коли вже не длячого иншого, то хочь бы длятого, що и они можуть намъ станути въ пригодѣ. Одно и друге нашимъ москвофіламъ дуже не на руку и тому то роблять они заколотъ на кождôмъ кроцѣ, а ось теперь ще и склякують москвофільске вѣче до Львова. Цѣкаві же рѣчи доведуесь „Дѣло" о тôмъ вѣчу. Наводимо тутъ дещо про то вѣче изъ згаданои ґазеты, щобы знову показати, якими то хитрыми способами роблять москвофілы заколотъ мѣжь Русинами.

„По богато вже пущеныхъ фаерверкахъ изъ звѣстнои стороны—каже згадана ґазета—мали остатными часами — пôсля уложеного пляну — наступити два дальші, а то: брошура дра Антоневича, а по нѣй заразъ „всенародное вѣче" у Львовѣ дня 2 н. ст. лютого. Брошура мала пôдготовити опінію до вѣча, а вѣче знову мало становити немовъ „голосъ народу" безпостредно передъ самою сесією соймовою, котра — якъ сподѣвано ся — мала початись дня 5 н. ст. лютого.

Однакожь плянови тому увôйшло дещо въ дорогу. Насампередъ брошура посла Антоневича пôдпала конфіскатѣ, а потôмъ и сесія Сойму розпôчнесь мабуть ажь зъ початкомъ марта. Осталось — „всенародное вѣче" безъ додаткôвъ.

Тяжкій бувъ порôдъ того вѣча! Вже зо два мѣсяцѣ тому, якъ на зъѣздѣ мужѣвъ довѣрія зъ провінціи плянъ обговорено, а „Отзывъ" появивъ ся въ „Галицкой Руси" доперва въ суботу 17 н. ст. сѣчня и то безъ наведеня проґрамы вѣча, котра, якъ сказано въ „отзывѣ", буде подана пôзнѣйше. Проволока вийшла зъ того, що „Отзывъ" мусѣвъ переходити кôлька редакцій, а вôдъ редакціи его зависѣло и число та якôсть пôдписôвъ. Були двѣ гадки: яркѣйшои и менче яркои редакціи. Нѣ одна, нѣ друга сторона не хотѣла уступити, тожь згоджено ся на трете: щобы „отзывъ" держати по серединѣ, але замѣсть яркости падоложити бомбасту. Однакожь мимо того деякі поважнѣйші личности, якъ крил. Делькевичь и офіціялъ о. Малиновскій, не положили пôдъ „отзывомъ" свого пôдпису, хочь середъ партіи була на те надѣя.

„Отзывъ" вийшовъ „отъ вѣчевого комитета Общества Русская Рада во Львовѣ", а пôдписали его: 1) посолъ дръ Николай Антоневичь, 2) посолъ Алексѣй Барабашъ, 3) кандидатъ нотаріятскій Романъ Бачиньскій, 4) адвокатъ дръ Иванъ Добряньскій, 5) Богданъ Дѣдицкій, 6) кандидатъ адвокатскій дръ Юл. Кмѣцикевичь, 7) посолъ Денисъ Кулачковскій, 8) адвокатъ дръ Иванъ Литиньскій, 9) ліквідаторъ „Заведенія" дръ Левъ Павенцкій, 10) крил. о. Теофіль Павликôвъ, 11) посолъ Леонтинъ Рожанковскій и 12) посолъ о. Иванъ Сѣрко.

„Замѣтне тутъ передовсѣмъ, — каже „Дѣло" дальше — що изъ 16 послôвъ соймовыхъ пôдписало „отзывъ" 5, а дальше, що мѣжь прочими пôдписаными не-послами, не бачимо умѣреныхъ людей, зъ т. зв. старои партіи (того крою якъ н. пр. офіціялъ Малиновскій, котрый не есть абсолютнымъ неґаторомъ руского языка), а бачимо самыхъ, що такъ сказати, der schärferen Tonart. Кромѣ того деякі зъ нихъ знані зъ поѣздокъ до Россіи на майже кожду демонстрацію тамошныхъ неґаторôвъ нашои Руси, а деякі повязані зъ сумною історією „Заведенія".... Зваживши се, можна сказати, що такій складъ „вѣчевого комитета Общества Русская Рада" не може анѣ будити довѣрія у руского народу, анѣ ему импонувати".

Не думаемо тутъ розписувати ся дальше о тôмъ „отзывѣ", на пусті рѣчи шкода часу и паперу; скажемо хиба лишь то, що на той самъ день и въ то саме мѣсце скликано такожь и загальні зборы москвофільскои „Русскои Рады" — нова хитрôсть москвофілôвъ.

Справы краєві.

(Змѣна закона конкуренційного). — На послѣднôй сесіи на внесенє посла Цоля Соймъ припоручивъ краєвому Выдѣлови, щобы порозумѣвъ ся зъ ординаріятами епископскими та розслѣдивъ, о скôлько треба перевести реформу §. 9 конкуренційного закона зъ 1866 року въ тôмъ напрямѣ, щобы парохіянъ посѣдаючихъ и утримуючихъ церкви філіяльні увôльнити вôдъ конкуренціи на церковъ и парохіяльні будынки въ т. зв. матернôмъ селѣ и щобы вôдповѣдне внесенє предложити на найблизшôй сесіи. Краєвый Выдѣлъ вôднѣсъ ся до ординаріятôвъ всѣхъ трехъ католицкихъ обрядôвъ зъ просьбою о заявленє своеи гадки або взглядно о те, въ якôмъ напрямѣ треба перевести змѣну §. 9 теперь обовязуючого закона о церковнôй и парохіяльнôй конкуренціи. Всѣ три ординаріяты безъ вынятку заявили ся за такою реформою, щобы дати пôльгу для філіяльныхъ парохіянъ, на котрыхъ тяжить подвôйна конкуренція. Деякі ординаріяты мотивують свою гадку досыть широко и наводять попри матеріяльні причины такожь причины моральні та задля тыхъ уважають реформу не тôлько пожаданою, але просто наглячо потрѣбною.

Краковска консисторія пôднесла, що до 1866 р. парохіяне матернои церкви жили въ згодѣ зъ парохіянами церкви дочернои. Але вôдъ 1866 р., коли установлено законъ конкуренційный, згода лише тамъ лишила ся, де парохіяне матернои церкви при конкуренціяхъ не выконували у себе §. 9 сего закона а руководились чувствомъ вродженои справедливости. А тамъ, де въ користь матернои церкви силувались примѣнити сей законъ, тамъ стрѣчено заразъ на великій опôръ и дочерна церковъ нѣчого не хотѣла знати о новыхъ постановахъ. Наслѣдкомъ того розбудилась ненависть, прийшло до довголѣтного коштовного процесу, котрый на основѣ §. 9 мусить завсѣгды кôнчити ся втратою и кривдою дочернои церкви. А зъ того повстае жаль и обуренє навѣть на правительство и на законодавчі институціи.

Львовскій рускій ординаріятъ митрополичій заявивъ, що такі споры старае ся полагоджувати въ дусѣ христіяньскои згоды и любови такимъ способомъ, що высылае духовні комісіи, але се не всюды приносить пожаданый успѣхъ.

Прочі рускі ординаріяты епископскі а такожь архіепископскій ординаріятъ вôрменьскій заявили, щобы загаломъ всѣ філіи увôль-

---

Юрій Міґалій лежавъ майже цѣлый рôкъ и нѣхто не мôгъ бы бувъ сказати, що Фері мимо своеи доброи волѣ спôзнивъ ся, бо недужій за скоро подужавъ.

Панъ Юрій Міґалій подужавъ, таки такъ, панъ Юрій Міґалій подужавъ.

Провидѣнє Боже удержало его, якъ бы на то, абы ще самъ мôгъ продати свôй дôмъ, свое поле и то зъ худобы, що ще лишило ся.

Якъ кождый запопадливый господарь, такъ и вôнъ, дораблявъ ся, по найбôльшôй части позичеными грôшми; вôнъ бувъ певный, що заплатить банкъ грôшми за збôже, въ касѣ ощадности вôддасть зъ того, що заробить на волахъ, въ касѣ сиротскôй грôшми за конѣ а тыхъ тысячу риньскихъ въ товариствѣ промысловôмъ покрыють доходы зъ овецъ.

Всѣ тоті заведеня грошеві не напирали дуже на Міґального, доки вôнъ не погорѣвъ, але теперь, коли Богъ ему все забравъ, тожь годѣ було и имъ не упоминати ся.

Ще страшнѣйше якъ градъ, грôзнѣйше якъ повѣнь кинулись они на его движиме и недвижиме майно.

Ажь смѣхъ бравъ дивити ся, якъ то адвокаты гонили оденъ навпередъ другого, та якъ жерли ся зъ собою при кождôмъ фантованю. Кождый хотѣвъ бути перші, кождый кричавъ, що се якась простацка, немилосердна влѣзливôсть, коли другій хоче все загорнути.

Коли все скôнчило ся, померъ и панъ Юрій Міґалій. Може й змѣркувавъ вôнъ въ своѣмъ засумованôмъ, утомленôмъ серци, що нема тутъ вже що робити.

IV.

Ще разъ засвѣтило сонце, сонце любови, надъ головами зовсѣмъ зруйнованои родины Міґалѣвъ. Ще разъ освѣтило оно бѣдного Юру Міґалія, коли вôнъ зъ зложеными на грудехъ руками лежавъ въ помальованôй на чорно деревлянôй домовинѣ.

Довго душила въ собѣ плачь панна Берта и разъ въ разъ обтирала собѣ почервонѣлі очи и крыла запаленѣле лице въ своѣй хусточцѣ. Наразъ крикнула на весь голосъ и кинулась на домовину такъ, що ажь старші жѣнки мусѣли ей опамятувати. Вôдъ чогожь она такъ кинулась, що ей такъ зворушило? Середъ гостей, що зôйшли ся на похоронъ, явивъ ся и Фері Фаркашъ зъ чепурно пôдкрученымъ вусикомъ, въ елеґантнôмъ чорнôмъ одѣню, въ чорныхъ рукавичкахъ, а на лѣве око наложивъ собѣ ще й скло.

Хорошій молодый мужчина стоявъ кôлька хвиль якъ чужій и за той часъ приглядавъ ся молодшимъ жѣнкамъ та дѣвчатамъ, що собѣ щось пошептували. Пôзнѣйше однакожь,— бо серце все таки серцемъ, — пôдôйшовъ до панны Берты, нахиливъ ся до неи и промовивъ: „Берто, хтожь то видѣвъ, майтежь розумъ; тажь то не поможе нѣчого такъ плакати та заводити"; — а вôдтакъ вôдступивъ ся, якъ той, що сповнивъ вповнѣ свôй обовязокъ христіяньскій и ставувъ знову мѣжь мужчинами....

Довго мусѣла панна Берта шукати вôдрады въ тыхъ згадкахъ, бо она и ей мати зазнали теперь въ житю всякои ганьбы, всякого пониженя. Колись богата родина Міґалѣхъ, котрôй всѣ далеко завидували, мусѣла теперь вынести ся далеко за мѣсто ажь коло кладовища, де наймила собѣ просторый дворокъ Беречкихъ, а Берта и ей мати мусѣли теперь робити роботу, що давнѣйше належала до ключницѣ.

У нихъ були довжні записы, на котрі могли довжникôвъ позывати, межи паперами покôйника знайшли ся ще й векслѣ, котрі принесли бы ще й якихъ сѣмъ до вôсѣмъ тысячѣвъ риньскихъ въ тôмъ случаю, колибъ ихъ було можна въ якій способъ зужиткувати. Якійсь глухій адвокатъ, котрого добрі часы були вже давно минули, взявъ ся зъ великою ревностію стягати ті непевні довги. Вôнъ не хотѣвъ за то нѣчого, лишь половину зъ тыхъ грошей, що удасть ся ему выдобути, наколи довжники не выкрутять ся вôдъ нихъ тыми вселякими способами, які имъ законъ подае, а коли нѣчого не выкрутить, то возьме собѣ хиба стѣнный годинникъ зъ золотыми рамами, котрый дôстала мати ще по своихъ родичахъ.

(Дальше буде).

нити вôдъ конкуренціи на парохіяльну церковъ. Латиньскû ординаріяты въ Краковѣ, Львовѣ, Перемышли и Тарновѣ заявили ся за тымъ, щобы вôдъ конкуренціи на матернû церкви и парохіяльнû будынки звôльнити лише дѣйстнû філіи, такъ названû експозитуры, котрû мають постôйныхъ душпастирѣвъ выповняючихъ у нихъ урядъ пароха и ведучихъ окремо вôдъ парохіи метрикальнû книги. Але при тôмъ рускû ординаріяти суть за тымъ, щобы всѣ філіи мали и дальше обовязокъ конкуренціи на парохіяльнû будынки, навѣть коли бы у себе мали мешкальнû и господарскû будынки для експонованого сотрудника.

Сею справою Соймъ занимавъ ся вже въ 1884 р. и ухваливъ новелю, котра змѣнила деякû параґрафы конкуренційного закона. Але ся новеля не дôстала санкціи цѣсарскои а въ мотивахъ пôднесено мѣжь иншимъ, що реформа §. 9, котра увôльняє філію вôдъ конкуренціи на матерну церковъ, ослабляє конкуренційну силу парохіяльнои звязи та заохочує філіи, щобы они зовсѣмъ выеманципували ся зъ пôдъ парахіяльнои церкви.

Длятого теперь краєвый Выдѣлъ порѣшивъ предложити въ змѣненôмъ законѣ увôльнене вôдъ конкуренціи обмежити лишь на дѣйстнû церкви філіяльнû, такъ названû експозитуры, и лишь такû філіи мають бути выняти зъ парохіяльного союзу. Въ такій спосôбъ зараджено сему, щобы всѣ філіи по якôмсь часѣ не хотѣли старати ся о еманципацію зъ пôдъ парохіяльнои церкви. Въ тôмъ дусѣ краєвый Вѣдѣлъ ухваливъ реформу § 9 закона зъ 1866 р и сей проєктъ предложити Соймови.

Дочернû церкви и мешкальнû та господарскû будынки для духовныхъ, котрû при нихъ суть експонованû, мають будувати та утримувати тû, въ котрыхъ интересѣ тû церкви и будынки истнують и се має выконувати ся при помочи маєтку тихъ церквей, якій єсть до розпорядимости. Такъ має бути, коли, розумѣє ся, иншû правнû зобовязаня не заходять. Ся обставина не увôльняє філіяльныхъ мешканцѣвъ вôдъ конкуренціи на церковъ и парахіяльнû будынки, коли нема окремои умовы. Але парохіяне тыхъ мѣсць, въ котрыхъ є церковъ не парохіяльна и они єи удержують своимъ старанемъ, мають бути выключенû вôдъ парохіяльного союза и увôльненû вôдъ конкуренціи на церковъ и парохіяльнû будынки (матернû). Се має бути тогдѣ, коли при той непарохіяльнôй церквѣ зъ рамени духовнои власти и за призволенемъ правительства єсть постôйно окремый духовникъ. Сей духовникъ повиненъ сповняти всѣ функціи душпастырскû и провадити зовсѣмъ окремо и самостôйно метрикальнû книги.

Переглядъ політичный.

Постановлено, що засѣданя Рады державнои мають тревати ажь до кôнця лютого, а колибъ парляментъ до того часу не упоравъ ся зъ своими роботами, то буде радити дальше въ маю. Соймы краєвû будуть скликанû въ першихъ дняхъ марта.

Вѣсть о намѣренôмъ знесеню высшого суду краєвого въ Краковѣ єсть, якъ доносять зъ Вѣдня до Czas-у, зовсѣмъ безосновна.

Правнича комісія Палаты послôвъ приняла зъ малыми поправками проєктъ закона о вôдшкодованю невинно засудженыхъ.

Палата послôвъ ухвалила резолюцію въ справѣ заведеня на зелѣзници Кароля Людвика такихъ самыхъ тарифъ якъ на зелѣзницяхъ державныхъ.

Köln. Ztg. доносить, що царь не бувъ на торжествѣ Иордану въ Петербурзѣ, позаякъ власти вôдрадили єму на нѣмъ бути въ наслѣдокъ вѣсти о намѣренôмъ замаху на єго житє.

Въ болгарскихъ кругахъ офіціяльныхъ упевняють, що Стоиловъ выѣде до Парижа, абы тамъ въ дорозѣ мирнôй полагодити справу выдаленя дневникаря Шадурна Стоиловъ вручить президентови Карнотови власноручне письмо князя Фердинанда.

Зъ Бѣлграду доносять, що правительство предложить въ тыхъ дняхъ скупштинѣ заявлене кор. Милана, въ котрôмъ вôнъ зрѣкає ся всякихъ правъ горожаньскихъ и конституційныхъ въ Сербіи.

Ліберальный клюбъ ухваливъ внести интерпеляцію въ справѣ выдаленя королевои Наталіи.

Новинки.

Львôвъ дня 9 (21) сѣчня.

— **Вôдзначеня.** Є. Вел. Цѣсарь надавъ поручникови 13 полку уланôвъ, им. ґр. Посщіцъ-Рінека, п. Самуилови Иорданъ Розвадовскому зъ Розвадова великого достойнôсть пôдкоморія.

— **Преосв. Епископа Юліяна Куиловского** имєнувала станіславôвска філія галицкого Товариства охороны звѣрятъ почетнымъ членомъ того товариства и вôднеслась до Преосв. Епископа зъ прошенемъ, абы принявъ протекторатъ надъ тымъ товариствомъ.

— **Змѣна назвища.** Намѣстництво призволило Еманиулови Діямандови, ученикови 8 клясы ґім., змѣнити свое назвиско Діямандъ на „Даманьскій".

— **Кваліфікаційнû испыты** для учителѣвъ народныхъ школъ передъ комісією станіславôвскою розпочнуть ся дня 22 лютого с. р.

— **Конкурсы.** Ц. к. окружна Рада школьна въ Ярославѣ розписала конкурсъ зъ речинцемъ до кôнця лютого на слѣдуючû посады: на посаду окремого катихита до религіи гр. кат. и окремого до религіи рим. кат. въ платнею 600 зр. рôчно, додатки пятилѣтнû по 50 зр. и 10 прц. на помешкане; на посаду старшого учителя або учительки при 4-клясовôй школѣ мѣшанôй въ Прухнику въ платнею 450 зр. и 45 зр. на помешкане; при 2 кл. школѣ мѣшанôй въ Теплицяхъ посада учителя або учительки зъ платнею 400 зр. и за управу 50 зр.; при двоклясовôй школѣ въ Теплицяхъ, Сколошовѣ и Майданѣ сѣнявскôмъ зъ платнею 240 зр. и вôльнымъ мешканемъ въ Теплицяхъ и Сколошовѣ; посада учителя або учительки на лежайскôмъ передмѣстю въ Ярославѣ въ платнею 360 зр. и 36 зр. на помешкане рôчно; при етатовыхъ школахъ (300 зр.) и вôльнымъ мешканемъ; Хлопицѣ, Кашицѣ, Мунинъ, Павлусѣвъ, Пелкинѣ, Пелнятичѣ, Рудка, Розвѣничѣ, Сурохôвъ, Заболотцѣ; при філіяльныхъ зъ платнею 250 зр. и мешканемъ: Адамôвка, Хоржѣвъ, Дубровиця, Грабовець, Кидаловичѣ, Радава, Воля буховска. Въ Теплицяхъ, Дубровици, Грабовци и Суроховѣ языкъ выкладовый польскій, въ прочихъ рускій. При школѣ въ Теплицяхъ є для управителя 26 морґôвъ и 237^2 сяжнѣвъ ґрунту, въ Рудцѣ 18 морґôвъ и 230^2 сяжнѣвъ, въ Дубровици 17 морґôвъ и 1407^2 сяжнѣвъ для власного ужитку.

— **Побанкрутували:** Кирилъ Вайсеръ въ Бучачи, Мортко Льорберъ въ Тернополи и Сруль Розенфельдъ въ Яблоновѣ.

— **Змѣна власности** Добра Зубковъ и Пересна, въ повѣтѣ сокальскôмъ, набувъ за 320.000 зр. вôдъ ґр. Юліяны Вишневскои — дръ Викентій Краиньскій.

— **Любовна траґедія.** Минувшого року въ Станіславовѣ пôзнавъ поручникъ Лятъ молоду дѣвчину, зъ котрою навязавъ любовнû зносины, и дѣвчина, ставши вкôнци матерею дитины, почала наставати, абы вôнъ зъ нею одруживъ ся. Лятъ дававъ єй довгій часъ грошѣ на удержане, але коли она почала дуже на него напирати, просивъ своихъ властей, абы єго перенесли. Єго перенесли до Любляны, де вôнъ знову пôзнавъ одну богату и пригарну дѣвчину, котра вôдвзаємнила єму єго любовъ, а єи родичѣ призволили на вѣнчане. Коли вже зложено потрѣбну кавцію и назначено день вѣнчаня, зъявляє ся въ Люблянѣ покинена дѣвчина изъ Станіслалова зъ дитиною и своєю матѣрю у нареченои Лята и почала заклинати єи, абы не позбавляла єи дитины рôдного вôтця. Нещаслива наречена прирекла вдоволити єи прошеню и другого дня рано найшли тѣло тои найкрасшои дѣвчины зъ Любляны пôдъ мѣстомъ въ рѣцѣ. Въ кôлька годинъ по сѣмъ, скочивъ и Лятъ въ тôмъ самôмъ мѣсци въ рѣку, де найдено тѣло єго нещасливои нареченои, а тѣла єго доси ще не выдобули.

— **Небезпечного злодѣя** арештувала кракôвска поліція, якогось Іосифа Каньского, котрый числить допера около 22 лѣтъ, а допустивъ ся вже около 30 рôжныхъ крадежей. Самъ вôнъ признає ся вже до 5 такихъ заказаныхъ спекуляцій.

— **Невинно засудженый.** Сенько Гладило, селянинъ зъ Нѣнович, въ повѣтѣ ярославскôмъ, бувъ засудженый за мниме пôдпалене на кару тяжкои вязницѣ и вôдсидѣвъ вже 7 лѣтъ, ажь теперь показала ся єго невиннôсть. Вôнъ стративши маєтокъ и здоровлє, выславъ теперь петицію до Рады державнои на руки пос. Романчука, въ котрôй просить о вôдшкодоване.

— **Гоньчій листъ.** Окружный судъ станіславôвскій для справъ карныхъ выдавъ гоньчій листъ за Львомъ Сасъ-Терлецкимъ. Терлецкій походивъ зъ Угринова горѣшного, де єго батько бувъ парохомъ. По скôнченю ґімназіи записавъ ся на теольоґію, а наробивши довгôвъ, утѣкъ до Вѣдня, вôдки своимъ вѣрителямъ порозсылавъ посмертнû картки свои, за що посидѣвъ 6 мѣсяцѣвъ у вязници, а вôдтакъ выѣхавъ до Россіи. Тамъ перейшовъ на православіє и пробувавъ до вересня 1889 р. Вернувши до Галичины перейшовъ на католицизмъ и складавъ публично дня 12 вересня вѣроисповѣдане. Въ послѣдныхъ часахъ осѣвъ въ Станіславовѣ яко асекураційный аґентъ товариства „Славія" и бувъ кôлька разôвъ караный судово за спроневѣреня. Крôмъ того всего бувъ ще черезъ весь той часъ дописувателемъ „Червонои Руси", въ котрôй кидавъ ся зъ пѣною на все, що руске народне. Бувъ навѣть пропаґаторомъ соціялізму помѣжь школьною молодѣжею ґімназіяльною, черезъ що звѣвъ кôлькохъ молодыхъ людей на бездорожа.

— **Ось якій непразенъ!** Недавно повертавъ зъ празника въ Заболотцяхъ господарь зъ Чехъ, Луць Мелехъ пôдъ доброю датою, до дому. На дорозѣ сполошили ся конѣ и выкинули єго на гостинець. Зъ того самого празника и въ такôмъ самôмъ станѣ повертали и селяне зъ сусѣдного села Цѣшокъ, а найшовши на дорозѣ спячого Луця, всадили єго на свôй возокъ и завезли ажь до Цѣшокъ, помимо того, що переѣздили черезъ Чехи и спячого Луця пôзнали були. На другій день привезли вже єго до Чехъ, але неживого и заявили, що не знають, чи вже неживого взяли єго зъ дороги, чи може въ дорозѣ вôддавъ Богу духа. Судове слѣдство доперва выкаже, якъ ся рѣчь мала: чи Луць замерзъ ще таки на гостинци, чи може селяне въ нетверезôмъ станѣ допустили ся мимохôть убійства черезъ довге задержане єго на своѣмъ возѣ.

✝ Посмертнû вѣсти.

Илярій Целевичъ, бувшій сотрудникъ въ Лисятичахъ, дефіцієнтъ львôвскои архіепархіи, померъ дня 1 сѣчня с. р. въ Викторовѣ (станіславôвскои епархіи). Вѣчна єму память!

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 21 сѣчня. Тѣло покôйного Архікнязя Кароля Сальватора буде нинѣ вечеромъ перенесене до придворнои церкви, а похоронъ вôдбуде ся завтра по полудни и тѣло буде зложене въ гробници у оо. Капуцинôвъ. — Завтра вôдбуде ся засѣдане клюбу консервативного, на котрôмъ явить ся також и міністеръ Фалькенгайнъ. На жадане сего клюбу, прийде справа податку біржевого ще сеи сесіи парляментарнои пôдъ нараду.

Парижъ 21 сѣчня. Мін. Констансъ вôдвѣдавъ президента Карнота и президента палаты послôвъ Фльокета. Въ поєдинку Дальпета зъ Кастленомъ дôставъ першій рану въ руку. Приятелѣ Льора кажуть, що єго пригода зъ Констансомъ не потягне за собою нѣякихъ дальшихъ наслѣдкôвъ.

Берно (швайцарске) 21 сѣчня Рада репрезентаційна приняла одноголосно законъ о выдаваню виновникôвъ політичныхъ.

Штокгольмъ 21 сѣчня. Парляментъ вôдкрыто престольною бесѣдою.

Римъ 21 сѣчня. Палата послôвъ ухвалила угоду торговельну зъ Нѣмеччиною и Австро Угорщиною въ тайнôмъ голосованю 177 голосами противъ 66.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Кроховецкій

ИНСЕРАТЫ.

Експедиція мѣсцева

НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВІКА ПЛЬОНА,

улиця Короля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнѝ“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ также для „Ґазеты Львôвскои“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ“ Людвіка Пльона.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.